

Jak moc chtěl člověk dobít nebe? Létat a podívat se co je tam nahoře. Zaletět do sídla Bohů.

Homo sapiens je tu přes 300 000 let, a představte si, teprve přes 120 let dokážeme létat. Pouze 60 let tak, že víme opustit Zemi.

Nakonec jsme to tedy zvládli.

Létáme do vesmíru, přezkoumáváme měsíce a planety a teleskopy se dokážeme podívat do vzdáleností, které jsme si před pár desítkami let ani nedokázali představit. Člověk a věda jsou milovými kroky vpřed. Z toho nebe nad námi poznáváme a vidíme stále víc a víc.

Takže docela úspěšné. Dosáhli jsme nebe. Já bych raději řekl: „Dosáhli jsme nebeské klenby a podívali se za ní“. Ano, dosáhli jsme i nebe, ale jinak než raketami a teleskopy. Nebe jsme dosáhli právě skrze to, co Ježíš vykonal v tento den u bezvýznamné vesničky 12 km od Jeruzaléma – u Betanie.

Ježíšova mise je podobná – s touhou pro člověka dobít nebe. Proběhne však opačným směrem, než jsme zvyklí z letů do vesmíru: z pomyslné shůry sem k nám dolů a pak zpět. Ježíš se však stejně jako nedávná mise Artemis vydá „na odvrácenou stranu Měsíce“ avšak zde na Zemi: vydá se na misi do světa, které se neotáčí směrem k Bohu; je tam tolik chladu a tak povrch zahřívá láska a naděj; Tam přistálo Boží světlo i láska. Světlo i láska, které musely umřít, aby se tento náš svět zase začal otáčet: a každé jeho místečko mohlo být osvětleno i zahřáto světlem, láskou i pravdou.

Co tedy přišel Ježíš vzít s sebou z této mise domů? Nebyly to kameny, které by zkoumal Bůh ve svém volném času. Bylo to něco, co již Bůh dávno přezkoumal, a přece to chtěl mnohem víc, než všechny vzácné kameny celého vesmíru: přišel vzít lidskou přirozenost – vše co z nás dělá lidi. Na sebe: učinit ji součástí své osoby: součástí Boha; součástí svaté Trojice; stálým obyvatelem těch vytoužených nebes.

Nyní se navrácí k Otci s cenným darem: tělem které přemohlo smrt. A s ním člověk dosahuje vytoužená nebesa. Z lásky však lidský rod dostává touto misí mnohem více, než na chvíli nakouknout na krásu Božího nebe. Lidský rod dostává nebe natrvalo. Stává se jeho věčnou součástí. Jak?

Už teď za pozemského života jsme ty i já jednou nohou v nebi: tou částí naší bytosti, která chce věřit, chce mít naděj, chce milovat a chce i litovat své hříchy. Jsi přímo před trůnem Otcovým, kdykoli miluješ jako Kristus, kdykoli máš naděj jakou hlásal On, kdykoli věříš a kdykoli spoléháš na Otce jak to dělával On; jsi přímo před Božím trůnem i když neprávem trpíš za hříchy a chyby druhých jako On, i tehdy když je s lítostí vyznáváš, jak On učil každého.

V jeho těle, dokud neztratíš i poslední drobkou víry a naděje – té části tebe, která chce Bohu důvěřovat a milovat jej. A Bohu nevádí, že se tvá víra otřásá, kolísá, zmítá v starostech. Vždyť sám ten, který celý vykoupený lidský rod – mne i tebe – tehdy u Betanie přivedl do nebes k Otci, přece řekl: stačí aby tvá víra byla malinká jako hořčiční zrnko, a budeš tam, kde jsem já; se mnou kralovat; se mnou dělat zázraky na zemi v životech lidí, kterým ukážeš, co je nebe a spolu je do našeho nebe budeme zvat. Ty jsi já – jsi mým tělem, mou součástí. Proto vše, co je moje, je i tvoje. Proto všude tam, kde jsem já, tam jsi i ty. Luther v jednom krásném kázání na tuto naděj oslavení Páně a fakt, že každý z nás je součástí jeho tělem napsal tuto nádhernou myšlenku: „Kdyby ti sám ďábel za tvé hříchy hrozil plameny pekelnými, řekni mu: No a co! Ano, jsem obrovský hříšník. Ale je tu Kristus, který sám sebe za mne vydal, aby tam kde je teď On, tam byl i jeho služebník.“

Kristu od tohoto dne není totiž pouze s námi a v nás. My jsme Kristus – jsme přece jeho tělo. Kde Kristus vládne láskou, nadějí a odpuštěním, tam vládne v něm i my. Kde On koná divy a mění životy, tam jsem s ním já i ty, ač je to na samém konci Země, a možná si to ani neuvědomuji. A nakonec i ve svátosti

Večeře Páně se nedává pouze Pánovo tělo mě, aby mě posílilo. V tomto těle se i já dávám bratrům a sestřím, abych je posílil láskou a vírou. V chlebe u svátosti jsi spolu s Kristem pro každého ve sboru i ty. Vždyť jsme součástí toho těla Páně; my jsme jeho jedno tělo, které navzájem lámeme a které společně přijímáme. Tak se tady u stolu Páně posilujeme i navzájem, a ještě nás ve všem posiluje Boží Duch, a láskou objímá Bůh Otec. Vždyť jsme jako Pánovo tělo součástí svaté Trojice, která i tady u stolu Páně koná v nás i skrze nás.

Proto u stolu Páně přijímáme Krista s jeho obětí a láskou, avšak s jeho tělem tu přijímáme i sebe samých navzájem: jeden druhého a každého bez rozdílu. Pamatujte: jsme doopravdy jedno tělo – jeho oslavené tělo. To není jenom teologická formulace, ale čistá pravda a úžasná realita. Je proto nesmírně důležité se před svátostí Večeře Páně usmířit, odpustit si, když vím, že mě bratr nebo sestra s tělem Páně bude přijímat pro posílení své víry a naděje.

Málo si uvědomujeme, jakou obrovskou silou i odpovědností je být součástí Pánova oslaveného těla, v němž nás vynesl k trůnu Otcově, učinil nás součástí nebe a dokonce přímou součástí svaté Trojice. To nejsou teologické poučky, ale nádherná realita, kterou by si měl každý křesťan osvojit a denně nad ní přemýšlet.

Tolik krásných božských tajemství nám odkrývá den vstoupení.

Odvěký sen člověka se tedy naplnil, a to dávno před tím, než se on naučil létat a ovládat rakety: sen dosáhnout nebe a sídlo Bohů. Nedosáhli jsme však pouze v nebe. S Kristem se od onoho dne vstoupení stává součástí Boha – součástí druhé osoby svaté Trojice každý, kdo v něho věří. Sedíme přímo Otci po pravici. Smíme Boha oslovovat Abba Tatínku, nejenom proto že je náš adoptivní otec: On je Otec Krista jehož tělem my jsme. Víte co to znamená? – Přesně tu nádhernou výsadu, že k Bohu smíme kdykoli přistoupit s čímkoli: hříchem, obavou, strádáním, starostmi, ale i s úsměvem a radostí. Kdykoli přestoupíš s něčím před Otce, postaví se před Otce Kristus ve svém těle, jehož jsi součástí. On Otce poprosí. Proto smí Kristu říct směle: Proste a dostanete. Tohle dává víře úžasnou krásu a svobodu, být takhle milovaný – tou samou láskou kterou Otec miluje svého Syna; Tohle dává úžasnou naděj když vím, že jsem k žehnajícímu a potěšujícímu Duchu Božímu tak blízko jako Ježíš. Vždyť ta moje část která věří a má naději je součástí Svaté trojice.

Takovéto úžasné je to, když člověk dosáhne nebe nikoli raketami a teleskopem, ale darem z Boží milosti již tu a teď. Člověk nenakoukl pouze do nebes za oponu, jako raketa d vesmíru, která se pak musí vrátit na Zem. Kristu předčil všechna očekávání: já a ty zůstáváme jednou nohou v nebi a druhou zde na zemi.

Proto právě v tento den Ježíš vysílá učedníky do světa, víte jak? Doslovně: Jděte a staňte se anděly celému stvoření. A anděl....? Anděl přece přináší vždy ono nebe od Boha k lidem, aby i oni dosáhli nebes tak, jako já a ty.

Dnes se jeden druhému u stolu Páně staneme navzájem anděly. Dnes si navzájem to nebe přineseme u Pánova stolu v chlebu, tělu Páně, jehož je každý z nás součástí. Já jako součást těla Páně posílím tebe, ty zase mě, společně nás láskou obejmje Otec, a všechny nás posílí Boží Duch, aby ta část v nás, která touží po nebesích rostla silněla ještě víc.